

TROCHA IRONIE NIKOHO NEZABIJE

Tak trochu jsem si vypůjčil veršík z písničky, kterou kdysi zpíval pan Jiří Suchý. Ta slova zněla: „...ta trocha poézie nikoho nezabije...“. Dnešní doba má daleko k době poetické a z tohoto důvodu jsem to trochu upravil. Snad mně J. Suchý promine.

V současné době jsou vztahy mezi velmocemi trochu vypjaté. Dokonce se hodně hovoří o možné válce. Já si však myslím, že celá ta vypjatá situace těhotná válkou pramení jen ze vzájemného nepochopení. Především nepochopení zájmů USA ze strany RF. Vždyť USA již desetiletí v mezinárodní politice nedělají nic jiného, než to, že bojují za lidská práva, svobodu a demokracii. Za tyto ideje jsou USA ochotny bojovat, i kdyby na světě neměl zůstat kámen na kameni. Stačí se jen podívat, kolik vojenských základen mají USA mimo své teritorium. Skoro 800 těchto základen je rozmístěno tam, kde dochází k nějakému konfliktu, který byt jen potencionálně ohrožuje lidská práva, svobodu nebo demokracii.

Mám takový dojem, že představitelé RF plně nepochopili strategii USA. Vždyť drtivá většina těchto základen je v bezprostřední blízkosti státních hranic RF jen proto, aby tyto síly zabránily přístupu teroristů do bezprostřední blízkosti RF a ohrožovaly její bezpečnost. Představitelé RF by měli být vděční USA a pochopit, že síly USA a jejich spojenců nejsou nekonečné a nevyčerpatelné. Vždyť musely a stále musí zasahovat nejen v okolí hranic RF, ale také v Iráku, Íránu, Sýrii, Afghánistánu, Libyi a tak bych mohl ještě dlouho pokračovat. Když se podíváme na vojenský rozpočet USA pro rok 2019, tak byl 719 mld dolarů. RF ve stejném roce na obranu měla rozpočet pouhých 64 mld dolarů. Po tomto srovnání nám musí být okamžitě jasné, že RF svoji roli v obhajobě lidských práv, svobod a demokracie jasně podceňuje. Také srovnání počtu zahraničních vojenských základen (skoro 800 amerických oproti 6 ruským základnám) ukazuje na to, kam by měla RF napřít své úsilí v pomoci USA.

Je evidentní, že rozmístění vojenských sil USA, tak jak bylo napsáno výše, je upřeno na řešení těch nejzávažnějších bezpečnostních problémů. Pochopitelně se USA a jejich spojencům nemůže dostávat sil na řešení těchto bezpečnostních problémů v jiných oblastech světa. Vždyť takové Mexiko, Venezuela, Kuba, Panama, Brazílie a další země v tomto regionu se také významně potýkají s problematikou lidských práv a svobod, o demokracii nemluvě. Je na čase, aby vedení RF začalo přemýšlet o tom, jak pomoci USA s řešením lidskoprávní problematiky v těchto méně exponovaných oblastech. Nejjednodušší způsob je vzít si inspiraci od USA, které mají s prosazováním lidských práv, svobod a demokracie dlouhodobé zkušenosti. RF může začít třeba tím, že tam rozmístí své vojenské základny. Alespoň do té doby, než si USA uvolní nezbytné vojenské síly z jiných regionů.

Když už jsem začal tento svůj článek vzpomínkou na písničku J. Suchého, nedá mně to, abych si nevzpomněl ještě na jednu. Je to písnička, kterou měl ve svém repertoáru Karel Gott. V ní zpívá: „...dám dělovou ránu, bum, bum, bum, bum a rozbiju bránu, můj bude váš dům ..“. V ní zřejmě brala inspiraci ministryně obrany J. Černochovej, když navrhla vládě předat dělostřelecké granáty Ukrajině, jako dar ČR. Musím jen připomenout malý rozdíl v motivaci dát dělovou ránu u K. Gotta a u J. Černochovej. Zatím, co K. Gott chtěl pomyslně bojovat o přízeň milované slečny, J. Černochovej má evidentně jiné úmysly. Láska to asi nebude.

Ladislav Petráš